

Arrest

nr. 225 594 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine, geboren en opgegroeid te Lusarat. U bent kapster en werkte in Jerevan.

Op 7 februari 2010 bent u religieus gehuwd met G.Y. (...), die voor zijn werk in Rusland woonde. Na jullie huwelijk woonden jullie samen in Rusland, in Sterlitamak, regio Bashkirië. U werd tijdens uw huwelijk mishandeld door uw echtgenoot en werd sociaal geïsoleerd. Op 16 april 2010 had u een miskraam. Op aansturen van Armeense burens werd u naar het ziekenhuis gebracht. Een dag later mocht u het ziekenhuis verlaten, maar u diende kort nadien opnieuw opgenomen te worden in het ziekenhuis met hevige pijnen en werd er een week gehospitaliseerd. In september 2011 mocht u na aandringen bij uw echtgenoot en na de belofte terug te keren naar Rusland alleen naar Armenië reizen om er voor uw terminaal zieke tante te zorgen. Na uw aankomst in Armenië vertelde u uw familie over

uw slechte huwelijk. U kampte sinds uw huwelijk met onverklaarbare pijnen, stress en angst. U ontdekte in Armenië dat u een seksueel overdraagbare aandoening had opgelopen en werd hiervoor in Armenië behandeld. Na uw medische behandeling volgde u gedurende 6 maanden een kappersopleiding, die u combineerde met de zorg voor uw terminale tante. Na de opleiding kon u aan de slag als kapster. U pendelde daarvoor elke dag met openbaar vervoer van en naar Jerevan. Uw familie drong erop aan om naar een psycholoog te gaan omwille van uw slechte psychische toestand, maar u weigerde. Na het overlijden van uw tante stond uw echtgenoot plots aan de deur bij uw tante's huis om u mee terug te nemen, maar u weigerde mee te gaan. Hij keerde alleen terug naar Rusland, maar dreigde u het leven zuur te maken. Enkele keren per jaar keert hij terug naar Armenië.

Sinds uw terugkeer naar Armenië in 2011 woonde u op verschillende adressen bij familie in de stad Charentsavan of de dorpen Kirovi, Ararat en Vedi. Nadat u weigerde mee terug te gaan naar Rusland met uw echtgenoot werd u regelmatig lastiggevallen door vrienden van uw ex, genaamd A. (...) en G. (...). Ze kwamen u regelmatig lastigvallen in het kapsalon waar u werkte.

U liet betijen en diende geen klacht in. U veranderde wel één keer van werk, maar ook bij uw nieuwe werkgever wisten ze u te vinden. Toen u op 9 oktober 2016 van uw werk kwam werd u op straat aangevallen door A. (...) en G. (...), ze maakten aanstalten om zich aan u vergrijpen. u kon zich bevrijden door hen aan te vallen met één van de kappersscharen die u bij zich had en vluchtte naar het huis van uw neef. Sindsdien ging u niet meer werken, maar liet dit niet weten aan uw werkgever. Een dag later ging u samen met uw schoonbroer naar de politie om aangifte te doen. U kreeg er geen papieren van uw aangifte, maar er werd u gezegd om enkele dagen later terug te komen. 2 à 3 dagen na uw bezoek aan de politie kreeg u telefoon van een collega. Ze vertelde u dat twee mannen naar u waren komen vragen en vroeg wat er aan de hand was. Na dit telefoontje ging uw schoonbroer naar de politie om meer nieuws te hebben over uw klacht. Een kennis van hem bij de politie vertelde dat ze de mannen hadden kunnen identificeren, maar dat ze connecties zouden hebben met hooggeplaatsten en het beter was om zo ver mogelijk uit hun buurt te blijven.

U bleef enkele weken binnenskamers, tot uw vlucht naar Europa geregeld was. Intussen nam een vriendin contact met u op en vroeg om uw hulp, omdat ook zij persoonlijke problemen had. U antwoordde haar dat u zelf problemen had, waarop jullie besloten Armenië te verlaten.

U verliet Charentsavan op 2 december 2016 en reisde via Jerevan per vliegtuig naar Turkije. Vanuit Turkije regelde een smokkelaar uw verdere reis tot België via u onbekende landen. U arriveerde in België op 5 december 2016 en diende op 15 december 2016 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, samen met uw vriendin, N.M. (...) (ov X).

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer:

Een kleurenscaan van uw geboorteakte, een kleurenscaan van uw schoolattest middelbaar onderwijs, twee kleurenscaans van een Russische ziekteverzekering op uw naam, kleurenscaans van twee Russische medische attesten op uw naam uit 2010, kleurenscaan van foto's van uw huwelijksfeest, een uittreksel uit uw paramedisch dossier (vooropvang Samu Social), overige Belgische medische documenten, attesten van een Belgische psychologe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen, de voorgelegde (psycho-) medische attesten, en het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring, rubriek 29, DVZ vragenlijst rubriek 7) blijkt immers dat u een amalgaam aan symptomen heeft, ondermeer een gevoel van stress, ademnood, angst, pijn, een gevoel van krachtverlies, hartkloppingen, algehele lichamelijke zwakte, slikproblemen, vermoeidheid en claustrofobie. Er werd ondermeer medisch onderzoek gevoerd naar een mogelijk schildklierprobleem (hyperthyroïde). Uit uw toewijzing aan het opvangcentrum CARDA en het attest van de psychologe komt naar voren dat u schijnbaar psychisch kwetsbaar bent en in een verstoorde emotionele toestand verkeert (psy-attest 11/06/2018). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werden 3 gehoren georganiseerd waarbij u telkens de mogelijkheid werd geboden om het gehoor tijdelijk, dan wel definitief, stop te zetten. De gehoren verliepen zoveel als mogelijk in een aangepaste setting waarbij zoveel als mogelijk rekening werd gehouden met uw claustrofobie (zie gehoorverslag 3). Alle interviewmomenten doorheen de procedure werden gevoerd met een ambtenaar en een tolk van het vrouwelijke geslacht. Bij het verloop van het gehoor en de vraagstelling werd rekening gehouden met uw kwetsbaarheid en werd het tempo aangepast volgens uw behoefte. Er werd u de mogelijkheid aangeboden om schriftelijke verklaringen af te leggen in uw moedertaal. Na het gehoor werd u een kopie van het gehoorverslag overgemaakt, waarna u 8 werkdagen de tijd kreeg om schriftelijke opmerkingen of toevoegingen over te maken aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Armenië vreest om opnieuw vervolgd te worden door uw expartner en/of zijn vrienden, die hooggeplaatste connecties zouden hebben en u regelmatig op uw werk kwamen lastigvallen.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Zo legde u verschillende leugenachtige, vage, onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af over talrijke aspecten van uw verzoek tot internationale bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u onvolledige en leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw familiaal netwerk. Zo verklaarde u ten overstaan van de DVZ dat uw ouders, broer en zussen allen in Armenië verblijven. Gevraagd naar familie, vrienden of kennissen in België en Europa antwoordde u negatief. U liet op geen enkel ogenblik tijdens de duur van uw verzoek tot internationale bescherming blijken dat uw gezinsleden ooit een asielaanvraag hadden ingediend bij de Belgische autoriteiten, noch dat u enige andere familie in België zou hebben. Nochtans kon het CGVS vaststellen dat uw beide ouders én uw enige broer gezamenlijk een asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische asieldiensten. Er mag verwacht worden dat u hier minstens melding van zou gemaakt hebben wanneer uw familieleden en uw netwerk in België ter sprake komen, quod in casu non. Er werd vastgesteld dat uw opvallende stilzwijgen over de eerdere asielaanvraag van uw gezinsleden geenszins onschuldig is, nu blijkt dat uw verklaringen op verschillende vlakken strijdig zijn met de hune. Dit blijkt ondermeer het geval te zijn over het aantal zussen dat u zou hebben: ten overstaan van de DVZ stelde u duidelijk dat u drie zussen en één broer heeft, die allen in Armenië zouden verblijven (DVZ verklaring rubrieken 13, 17, 19, 27). U vermeldde enkel uw zussen G. (...), E. (...) en L. (...), en broer G. (...). Ook ten overstaan van uw Belgische psychologe heeft u kennelijk verklaard de vierde van vijf kinderen van uw ouders te zijn (attest psychologe, dd. 11/06/2018).

Nochtans verklaren zowel uw beide ouders als uw broer in het kader van hun verzoek tot internationale bescherming dat uw ouders zes kinderen hebben en u nog een vierde - oudste - zus heeft genaamd A. (...) (DVZ verklaring moeder en vader, rubriek 16, DVZ verklaring broer, rubriek 30), door u nooit vermeld. Een analyse van uw Facebookgegevens toont aan dat u [via het profiel "L.S. (...)"] wel degelijk bevriend bent met uw zus A. (...) (DVZ verklaring moeder en vader, rubriek 16, DVZ verklaring broer, rubriek 30), door u nooit vermeld. Een jullie kennelijk nog contact hebben (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Er moet worden beklemtoont dat u niet 'louter' onvolledige verklaringen aflegde met betrekking tot het verblijf en de asielpcedure van uw ouders en broer in België of het bestaan van uw oudste zus, u legde ook manifest bedrieglijke verklaringen af over de verblijfplaatsen van uw zussen.

Zo blijkt uit een analyse van uw Facebookgegevens dat u [via het profiel "L.S. (...)"] een virtuele band heeft met facebookprofielen op naam van uw zussen G. (...), A. (...) en L.P. (...) (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Nadere analyse van de profielen van uw zussen (A. (...) en G. (...)) tonen aan dat - minstens - twee van hen aangeven in België te wonen (A. (...) diende meerdere asielaanvragen in bij de Belgische instanties: ov 5.754.960), wat u nooit heeft vermeld ten overstaan van de asieldiensten, wel integendeel: u verklaarde ten overstaan van de DVZ expliciet géén familie te hebben in België en geen familie te hebben in Europa en stelde dat uw zussen en broer allen in Armenië verbleven (DVZ verklaring rubrieken 13, 17, 19, 27). U kan onmogelijk onwetend zijn over het verblijf van uw familie in België, te meer gezien u klaarblijkelijk met hen in contact staat via Facebook, waar hun verblijfplaats duidelijk staat aangegeven. U kan evenmin voorhouden onwetend te zijn over het eerdere verblijf van uw ouders en broer in België, daar zij verklaarden dat u vlak na hun vertrek in hun leegstaande huis in Lusarat verbleef en u verklaarde in de periode 2010 (ten tijde van hun verblijf in België) nog af en toe contact te hebben gehad met uw ouders.

Deze vaststellingen tonen aan dat u zelfs over basisgegevens als uw familiaal netwerk leugenachtige verklaringen aflegt. Ze ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid reeds drastisch en doen ernstige vragen rijzen bij de werkelijke reden van uw komst naar België.

Dit geldt des te meer nu blijkt uit vergelijking van de verklaringen van uw ouders en broer blijkt dat u ook gelogen heeft over de periode en duur van uw huwelijk, en samenhangend de duur van uw verblijf in de Russische Federatie (zie infra), elementen die nochtans raken aan de kern van uw asielaanvraag.

Zo gaf uw moeder op 01/02/2010 ten overstaan van de DVZ op dat u op dat ogenblik in de Russische Federatie verbleef (DVZ verklaring moeder, rubriek 16). Ten overstaan van het CGVS verklaarde zij enkele maanden later, in september 2010, dat al haar dochters na hun huwelijk uit het ouderlijk huis vertrokken waren waarna uw beide ouders en broer alleen in het ouderlijke huis waren achtergebleven, alvorens in oktober 2009 ongeveer hun huis eveneens te verlaten (CG moeder dd. 30/09/2010, p.3-4). Dit impliceert dat u al voor oktober 2009 gehuwd moet zijn geweest én u al voor februari 2010 in

Rusland woonde met uw echtgenoot, hoewel u zelf verklaarde pas op 7 februari 2010 te zijn gehuwd, waarna u met uw man naar Rusland vertrok (CG 1 p.5, p.8).

Bovendien gaf uw moeder tijdens haar gehoor in september 2010 aan dat al haar dochters op dat ogenblik in Armenië verbleven (CG moeder, p.3), terwijl u beweerde pas in september 2011 naar Armenië te zijn teruggekeerd (DVZ vragenlijst 3.5, CG 1 p.5, p.10, p.12). Uw bewering is ook tegenstrijdig aan de verklaringen van uw vader, die in september 2010 ten overstaan van het CGVS verklaarde dat u op dat moment reeds gescheiden was van uw echtgenoot en terug in uw ouderlijke huis woonde (CG gehoorverslag vader dd. 30/09/2010, p.4, 6). Ook uw broer gaf tijdens zijn gehoor aan dat u gehuwd was geweest in Rusland maar reeds gescheiden was en naar uw ouderlijk huis was teruggekeerd. Ten tijde van zijn gehoor op het CGVS, in september 2010, zou u bij uw zus L. (...) in Tcharentsavan gewoond hebben (CG broer 29/09/2010 p.4). Het is nagenoeg uit te sluiten dat u zich eenvoudigweg van jaartal zou vergist hebben, daar u meermaals herhaalde en bevestigde dat u van februari 2010 tot september 2011, gedurende anderhalf jaar, gehuwd was en in Rusland woonde (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5 / CG 1 p.5, 8, 10, 12 / CG 3 p.3-4).

Uw verklaringen over uw miskraam in 2010 zijn evenmin aannemelijk. U beweerde dat u tijdens uw zwangerschap last kreeg van bloedingen toen uw echtgenoot niet thuis was. Hij kwam pas midden in de nacht terug thuis, maar hij weigerde manifest u naar het ziekenhuis te brengen en ging slapen. Toen hij 's ochtends wakker werd zou er ruzie zijn geweest en bracht hij u na aandringen toch naar het ziekenhuis, waar u diezelfde dag nog een abortus moest ondergaan en een nacht in het ziekenhuis moest blijven (CG 1 p.10).

De door u voorgelegde documenten doen echter een heel ander scenario vermoeden. U legde enkele kleurenschans voor van enerzijds twee verzekeringsattesten die aangeven dat u een medische verzekering afsloot tijdens uw verblijf in de Russische Federatie, en twee medische attesten van uw ziekenhuisopname in Rusland. Hoewel u beweert meteen na huwelijk in februari 2010 naar de Russische Federatie te zijn vertrokken, sloot u (volgens de scan van uw medische verzekering) pas op 15/04/2010 een medische verzekering af, om welgeteld één dag later, op 16/04, zich in het ziekenhuis aan te bieden (waar u volgens het medisch attest inderdaad van 16/04/2010 tot 17/04/2017 werd opgenomen). Nochtans blijkt nergens uit uw spontane verklaringen dat u één dag voor uw ziekenhuisopname nog snel een medische verzekering afsloot. Evenmin blijkt uit uw spontane verklaringen dat uw echtgenoot op 15/04/2010 reeds op de hoogte zou zijn geweest van medische complicaties in verband met uw zwangerschap en dit mogelijk in uw plaats zou geregeld hebben. Wel integendeel, u beweerde immers dat u uw echtgenoot pas in de nacht van 15 op 16 april kon inlichten over de complicaties van uw zwangerschap (CG 1 p.10).

De door u voorgelegde documenten doen daarentegen vermoeden dat een louter financieel-praktische kwestie aan de basis lag van uw uitstel tot medische zorg en niet de manifeste onwil van uw echtgenoot. U moet van het afsluiten van uw ziekteverzekering wel degelijk op de hoogte zijn geweest; u heeft zelf (een scan van) het document in uw bezit, de verzekering werd in uw naam afgesloten en werd door u ondertekend.

Niet enkel valt het moment van afsluiten van uw ziekteverzekering niet te rijmen met uw weergave van wat zich kort voor uw miskraam / abortus (CG 1 p.10) afspeelde. De vaststelling dat u zelf nog een medische verzekering afsloot valt ook moeilijk te rijmen met uw voorgehouden totaal isolement, uw bewering dat u in al die tijd in Rusland slechts buiten het appartement kwam om naar het ziekenhuis te gaan (CG 1 p.6-7, 11), en met uw vermeende onwetendheid over uw juridische situatie in Rusland (CG 1 p.5-6).

Er moet worden vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaringen aflegt over het gedrag van (en interactie met) uw echtgenoot tijdens jullie huwelijk. Ook over andere aspecten van uw huwelijk legde u onaannemelijk vage en ondoorleefde verklaringen af.

Immers, gevraagd wat u over uw echtgenoot wist voorafgaand aan uw huwelijk (jullie waren in hetzelfde dorp geboren en getogen), kwam u spontaan niet verder dan antwoorden 'dat hij uit uw dorp was en in uw dorp gewoond had'. Nogmaals gevraagd of u nog meer wist over uw man, repliceerde u met een povere: "neen omdat ik ook niet zoveel interesse daarin had omdat ik verliefd was" en "neen, wij gingen nooit diep in [op] die kwestie" (CG 1 p.8). Dergelijke schets van jullie relatie is allerminst doorleefd.

Voorts beweert u niet te weten op welk adres u in de Russische Federatie gewoond heeft met uw echtgenoot (CG 1 p.5), u kan zelfs geen wijk preciseren (CG 1 p. 7). U kan evenmin verhelderen of u al dan niet geregistreerd was in de Russische Federatie (CG 1 p.5-6).

Ook over de activiteiten van uw echtgenoot in de Russische Federatie weet u helemaal niets (CG 1 p.7). U trachtte dit te verschonen door te stellen 'dat uw man nooit wilde praten en u ook niet mocht praten' (CG 1 p.7). Gegeven de context van jullie relatie - jullie kenden elkaar al voor jullie huwelijk, u werd niet uitgehuwelijkt maar huwde uit vrije wil, u wist reeds op voorhand dat hij in de Russische Federatie verbleef en jullie er na jullie huwelijk zouden gaan wonen (CG 1 p.5-8) - mag verwacht worden dat u toch ooit in uw relatie over het leven en werk van uw partner in Rusland moet hebben gesproken en dat

u toch over basisgegevens als zijn werk op de hoogte zou zijn. Dat u beweert zelfs niet te weten wat hij voor werk deed, is geenszins aannemelijk.

Over uw vermeende isolement in Rusland legt u evenmin aannemelijke verklaringen af. U beweert dat u anderhalf jaar in Rusland woonde en in al die tijd slechts tweemaal buiten het appartement kwam, omdat uw echtgenoot u zou verboden hebben om contact te hebben met de buitenwereld, u moest van hem uw familie vergeten. Het is dan ook geheel onlogisch dat u desondanks wél een gsm mocht bezitten, waarop uw familie u kon bereiken (CG 1 p.7). Het is tevens opmerkelijk dat u deze ene uitweg nooit zou hebben benut om uw familie in te lichten over uw penibele situatie (CG 1 p.12).

Over uw eigen leven tijdens uw vermeende anderhalf jaar in de Russische Federatie kan u evenmin doorleefd vertellen. Zo stelt u dat u uw dagen vulde met "Niets. Kuisen, koken, de was doen. En dat is alles." (CG 1 p.12). Dergelijke beperkte, weinig doorleefde voorstelling van uw dagelijkse leven gedurende anderhalf jaar missen aannemelijkheid, te meer gezien u al aangaf slechts op een klein appartement te wonen en u zelfs niet buiten kon om boodschappen te doen voor de keuken.

De omstandigheden rond uw vertrek uit de Russische Federatie missen eveneens aannemelijkheid. Zo komt doorheen uw relaas naar voor dat uw echtgenoot u slecht behandelde, u door hem geslagen werd en hij hier nooit enige spijt of berouw over betoonde (CG 1 p.9, 11-12). Desondanks liet hij u op verzoek van uw terminaal zieke tante alleen naar Armenië terugkeren, nadat u hem had beloofd om zeker nog terug te keren (CG 1p.13). Na uw vertrek uit de Russische Federatie zou geen van jullie beiden nog contact hebben gezocht met elkaar. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat hij na de dood van uw tante, maanden later, plots toch aan de deur stond om u te komen terughalen (Ibid.). U kan echter geenszins verklaren hoe uw partner te weten was gekomen dat uw tante overleden was (CG 1 p.13-14).

Bovendien rijzen ernstige bedenkingen bij het verhaal over uw stervende tante, nochtans de spil in uw uitleg hoe u uit uw problematische huwelijk kon ontsnappen. U beweerde immers dat u slechts uit uw penibele situatie in Rusland kon ontsnappen door uw echtgenoot te smeken de doodswens van uw tante S. (...) in te willigen en u toe te laten terug te keren naar Armenië om uw tante bij te staan op haar sterfbed (CG 1p.12-13, DVZ vragenlijst 3.5). Er zijn echter elementen voor handen die erop wijzen dat de verklaringen bedrieglijk is. Immers, op basis van de verklaringen van uw moeder in het kader van haar asielpcedure werd vastgesteld dat uw tante S. (...) volluit 'S.M. (...)' heet (DVZ verklaring moeder dd.01/02/2010, rubriek 30), wat overeenstemt met de vrouw die via Facebook in 2016 nog - net als uzelf en uw zus A. (...) - commentaar leverde bij een foto op het profiel van uw zus L. (...) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Meer nog, uit de profielpagina van S.M. (...) blijkt dat zij heeft gewerkt voor een Brussels casino en op haar facebookpagina ook in het Nederlands communiceert, er kan dus vanuit gegaan worden dat zij in België woont of gewoond heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, zij is bij de Belgische asiendiensten ook gekend: ov 4.546.824). Er zijn dan ook duidelijke aanwijzingen dat uw tante, S.M. (...) niét in april 2012 gestorven is (DVZ vragenlijst 3.5), maar wel nog steeds in leven is: zij blijkt zelfs een zeer actieve Facebookgebruiker. De vaststelling dat u zelf ook reageerde op een recente foto van S.M. (...) bevestigt des te meer jullie nauwe band én het feit dat u wel degelijk nog contact heeft met haar. Uiteraard ondermijnt deze vaststelling uw relaas over de aanleiding en mogelijkheid van uw vlucht uit de Russische Federatie en uw verhaal over uw ex-partner die u na het overlijden van uw tante nog zou zijn komen terughalen.

Het is dan ook duidelijk dat u bedrieglijke verklaringen aflegt met betrekking tot uw huwelijksleven en daaropvolgende scheiding, die nochtans de oorzaak zouden zijn van de latere problemen die u ertoe zouden hebben bewogen om uw land van herkomst te verlaten.

Gezien voorgaande blijkt dat u over diverse essentiële gegevens leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, waarmee u verzaakt aan uw plicht tot medewerking. Waar het CGVS nog kan aannemen dat u religieus gehuwd bent geweest en dit huwelijk reeds na enkele maanden, na het doormaken van een miskraam, op de klippen liep, moet benadrukt worden dat aan de concrete omstandigheden van dit huwelijk zoals u ze voorstelt geen geloof kan gehecht worden; u maakt geenszins aannemelijk dat u tijdens uw huwelijk het slachtoffer werd van verregaande, ernstige mishandeling, laat staan dat u aannemelijk kan maken dat u actueel nog een vrees dient te koesteren voor uw ex-partner, van wie u al sinds 2010 (i.p.v. 2011) gescheiden blijkt te zijn.

Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de problemen die zich in nasleep van dit huwelijk nog zouden hebben voorgedaan met uw ex-man en zijn vrienden reeds danig onder druk te staan. Hier komt bij dat u de concrete problemen die zich nog zouden hebben voorgedaan evenmin aannemelijk weet te maken. Er moet immers worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegt over deze feiten en ze ook niet staft met te verwachten bewijs.

Zo beweert u dat uw ex-man, maar vooral zijn vrienden u na uw terugkeer naar Armenië nog regelmatig kwamen lastigvallen in Jerevan, op de plaats waar u enige tijd na uw huwelijk als kapster was beginnen werken (CG 1 p.14). Hoe uw ex en zijn vrienden te weten kwamen waar u werkte, kan u evenwel niet uitleggen (CG 3 p.13, p.14). U kan evenmin duiden wanneer deze bezoeken begonnen zijn (CG 3 p.13-

14), noch hoe vaak de vrienden van uw ex langskwamen op uw werk (CG 3 p.13). U slaagt er evenmin in om duidelijk en consequent aan te geven waar uw werk precies gelegen was. Aanvankelijk stelde u bij "Raystael" gewerkt te hebben (CG 1 p.14), later geeft u aan in "Raykom" gewerkt te hebben (i.e. naam van een wijk in Yerevan) (CG 3 p.6, 14), gevraagd naar een straatnaam of wijknaam waar uw werk zou gevestigd zijn geeft u aan "het niet te weten", hoewel u toch elke dag zelfstandig met het openbaar vervoer naar deze plaats pendelde (CG 3 p. 6).

Ook over de identiteit van deze vrienden van uw ex-partner legt u onaannemelijk vage en onaannemelijke verklaringen af. U zou hen enkel kennen bij hun roepnamen, A. (...) en G. (...) (DVZ vragenlijst 3.5, CG 3 p.9). Nochtans beweert u dat de politie reeds enkele dagen na uw klacht tegen deze twee individuen hen beiden had kunnen identificeren, en bovendien wist te melden dat de mannen in kwestie invloedrijke mensen zouden zijn of banden hebben met invloedrijke mensen (CG 3 p.11). Gevraagd of u, dan wel de politie, dan ook de volledige namen kent van de geïdentificeerde belagers, geeft u aan dat u hun namen niet kent en niet weet of de politie ze al dan niet kent; Ook over wat er verder nog met uw klacht zou zijn gebeurd, bent u niet op de hoogte en u heeft er evenmin naar geïnformeerd (CG 3 p.12). Aangezien de aanhoudende dreiging van deze twee vrienden van uw ex-partner voor u de concrete aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch minstens ernstige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen. Uw gebrek aan kennis raakt dan ook aan de kern van uw asielrelaas.

Tot slot is het uiterst opmerkelijk dat u na de aanranding door de twee vrienden van uw ex in Yerevan naar het huis van uw zus en neef vluchtte. Dit was immers het enige van alle adressen waar u de jaren voordien had verbleven, dat met zekerheid gekend was door uw ex-partner : hij zou op dit adres aan de deur gestaan hebben om u te komen terughalen na de dood van uw tante. Gelet op het feit dat u de jaren voordien op diverse adressen zou verbleven hebben bij familie en vrienden, waar zich nooit problemen hadden voorgedaan, is de keuze voor het huis van uw zus in Charentsavan geheel onlogisch.

U legt in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming geen énkél origineel stuk voor en legt van de kern van uw asielrelaas zelfs geen begin van bewijs neer. Geen enkel facet van uw asielrelaas werd gestaafd met enig origineel document: noch van uw identiteit (u legt slechts een scan voor van een geboorteakte en een scan van een middelbare schoolattest), noch van uw huwelijk (u legt slechts enkele foto's voor in slechte kwaliteit), noch van de identiteit van uw echtgenoot, noch van uw verblijf in de Russische Federatie (u legt slechts scans voor van een medische verzekering en een medisch attest van een ziekenhuisopname), noch van uw terugkeer naar Armenië, noch van uw opleiding tot kapster of uw werk als kapster, noch van de dood van uw tante, noch van de problemen met uw ex en diens vrienden, noch van de klacht die u tegen hen zou hebben ingediend bij de politie, noch van uw reisweg.

De documenten die u wél voorlegt in het kader van uw asielaanvraag zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De kleurencans van uw geboorteakte en schooldocumenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die op zich niet betwist worden. Ook de kleurencans van een (ziekte-)verzekering in de Russische Federatie en van twee medische attesten van een Russische ziekenhuis kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Dat u gedurende een bepaalde periode in de Russische Federatie verbleven heeft wordt op zich niet betwist, doch u legt geen aannemelijke verklaringen af over wanneer en hoelang dit precies zou zijn geweest of in welke omstandigheden u er verbleef (zie supra). Dat u in 2010 een miskraam had wordt evenmin betwist, al werd vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaringen aflegde over de context waarin deze gebeurtenis plaatsvond (zie supra).

Voor wat betreft de Belgische medische rapporten en attesten, dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen op zich (vermoeden van hyperthyroïde, stress, spanningshoofdpijn) op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de voorgelegde psy-attesten moet worden opgemerkt dat verslagen en attesten opgesteld door een psycholoog weliswaar een bepaalde bevinding of een vermoeden van een ziektebeeld kunnen vooropstellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Zij hebben bovendien niet het gezag van een medisch specialist, met name een psychiater. Een psycholoog kan vaststellingen doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een cliënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de psychologische problemen, zodat deze attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van bepaalde feiten door de psycholoog, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben.

Het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont kan op zich nog geen oorzakelijk verband aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Hoewel kan worden aangenomen dat u kampt met een zekere mate van stress, angst en medische klachten, rijzen er bovendien ernstige twijfels bij de ernst en de ware toedracht van uw psycho-medische problemen.

Zo is het hoogst opmerkelijk dat u geen consistente verklaringen aflegt tegenover uw behandelende artsen en tegenover het CGVS over het tijdstip en bijgevolg mogelijke oorzaak van uw psycho-medische problemen. U situeert de start van uw psycho-medische problematiek enerzijds ten tijde van uw huwelijk, maar anderzijds verklaarde u dat u pas verschillende jaren na uw huwelijk voor het eerst symptomen kreeg:

volgens het verslag van een medisch onderzoek op 12/12/2016 zou u sedert 2 jaar klachten hebben, i.e. eind 2014. In het invulformulier bestemd voor een aanvraag tot ondersteuning door het "Centre de la Douleur Chronique", situeert u het begin van uw pijnklachten in 2013 (vragenlijst p.4). Uit uw verklaringen tijdens uw gehoor blijkt dan weer dat u reeds in 2011 kampte met klachten (CG 1 p.13). Het verslag van uw medische consultatie op 17/08/2017 daarentegen vermeldt dat u sedert 7 jaar pijnklachten zou hebben, zijnde vanaf 2010.

Gezien het voorgehouden verband tussen uw psycho-medische toestand en uw problematische huwelijk, ondermijnt de volatiliteit van uw verklaringen over het ontstaan van uw psycho-medische klachten de geloofwaardigheid van uw beweringen over de mishandeling tijdens uw huwelijk nog verder.

Waar u herhaaldelijk aangeeft dat uw geheugen heel zwak is door de stress en u slecht kan onthouden na uw huwelijk (CG 1 p.4, 5, CG 3 p.5), dat u problemen heeft met uw geheugen door mishandeling, hoofdpijn en stress (CG 3 p.14), moet worden vastgesteld dat nergens in de vele medische verslagen en verschillende psy-attesten wordt vermeld dat men ernstige geheugenproblemen bij u heeft vastgesteld, noch dat u zelf heeft aangegeven dat u met ernstige geheugenproblemen kampt. Uw pogingen om uw vage verklaringen te verschonen door te verwijzen naar geheugenproblemen zijn dan ook louter gebaseerd op blote beweringen die noch medisch noch psychiatrisch onderbouwd zijn, en volstaan dan ook geenszins om de vastgestelde vaagheden en onwetendheden afdoende te verklaren.

Nadat het eerste en tweede gehoor moesten worden stopgezet op uw aangeven en u ook bij het derde gehoor voorhield dat u "niet meer in staat was om gehoor te doen" (CG 3 p.8), werd u meermaals voorgesteld om een schriftelijke vragenlijst in te vullen (CG 3 p.2, 8), een aanbod waar u niet op inging. Eerst geeft u aan dat er een taalbarrière zou zijn in het centrum en documenten in het Nederlands een probleem zouden zijn, maar ging vervolgens evenmin in op het aanbod om een verklaring op te stellen in uw moedertaal (CG 3 p.8). Desondanks ontving het CGVS na uw laatste gehoor nog een brief van uw hand met opmerkingen aangaande het gehoorverslag.

Uw gedrag wijst toch op een weinig coöperatieve houding, ondanks de verregaande tegemoetkomingen van CGVS. Gezien het geheel aan objectieve vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas, bestaat de sterke indruk dat u zich al te gemakzuchtig verschuilt zich achter uw psy-problemen om uw onvolledige en bedrieglijke verklaringen te camoufleren (zie infra).

Hetzelfde geldt voor de opmerkingen die u na het gehoor nog overmaakte. Hierin weest u erop dat de tolk verkeerd zou vertaald hebben, en vraagt u meer tijd 'om alles te plannen, in te vullen en terug te sturen'. Ook zouden de stiltes die vermeld werden in het gehoorverslag niet aan u gelegen hebben, maar wel aan het feit dat de tolk niet correct vertaald zou hebben waardoor u verward raakte. Tot slot verwijst u zelf opnieuw naar uw psy-problemen door te wijzen op het feit dat u op uw ademhaling moest letten en tegelijk op de vragen moest antwoorden, wat voor u moeilijk bleek. U maakt een opsomming van 19 vragen uit het gehoorverslag die volgens u verkeerd zouden zijn vertaald, echter zonder te verduidelijken wat er dan zou zijn verkeerd vertaald, noch wat dan wel uw antwoorden op deze vragen zouden (moeten) geweest zijn.

Er moet worden opgemerkt dat het gehoor telkens plaatsvond met dezelfde vrouwelijke tolk, die strikt neutraal is en perfect het Nederlands en Armeens beheerst. Tijdens de opeenvolgende gehoren meldde u op geen enkel ogenblik dat er zich een probleem voordeed met de tolk, noch dat u in de war zou zijn gebracht door de vragen die u gesteld werden (Er werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd eventuele problemen of onduidelijkheden meteen te melden CG 1 p.2). Ook wanneer u aan het einde van het derde gehoor werd bevraagd over het verloop van het gehoor, met de kans om zelf nog iets toe te voegen, maakte u op geen enkele manier melding van problemen tijdens het bewuste gehoor (CG 3 p.15). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens geenszins dat de stiltes tijdens het gehoor te wijten zouden kunnen zijn aan een 'verwarde' staat van de verzoeker (zie ondermeer opmerking PO, CG 3 p.15).

Er dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier uitwerkt of verduidelijkt op welke manier de tolk verkeerd of onvolledig zou vertaald hebben, en wat dan wel de correcte antwoorden zouden zijn op de vragen waarvan u vindt dat ze verkeerd vertaald werden. Dat u "meer tijd" vraagt om schriftelijk te antwoorden op de vragen (die u nochtans middels het toegestuurde gehoorverslag reeds ter beschikking had), is buiten proportie, daar u reeds 8 werkdagen de tijd heeft gehad om opmerkingen of toevoegingen te doen na betekening van het gehoorverslag. Er moet besloten worden dat het CGVS u verregaand is tegemoet gekomen en u voldoende kansen heeft gehad om uw rechten te doen gelden, maar u in belangrijke mate heeft verzaakt heeft aan uw plicht tot medewerking.

Gezien bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u noch met betrekking tot uw asielmotieven, noch met betrekking tot de ware ernst en toedracht van uw psychologische problemen, geloofwaardige en volledige verklaringen heeft afgelegd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat ten aanzien van uw broer P., G. (...) (X) en uw moeder P., J. (...) (X), die beiden op 21/01/2010 een verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend, en ten aanzien van uw vader P., L. (...) (6.563.126), die op 06/04/2010 een verzoek tot internationale bescherming indiende, op 11/10/2010 door het Commissariaat-generaal werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissingen werden allen in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28/01/2011. Uw moeder en broer tekenden hiertegen nog verzet aan, hun cassatieberoep werd door de Raad van State verworpen op 03/03/2011.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending "van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83".

Zij citeert artikel 4.3 van de voormelde Richtlijn en stelt dat het CGVS hiermee geen rekening heeft gehouden.

Inzake haar familiale netwerk, doet verzoekster gelden:

"Wat betreft de ouders:

Het CGVS kan niet redelijk verwachten van verzoekende partij die zich in zo een situatie bevindt (psychische problemen, claustrofobie, ademhalingsproblemen, trillen), dat zij bij de vraag waar de familieleden verblijven, ook nog terug zou kunnen gaan in de tijd naar jaren geleden op een moment dat de ouders een asielaanvraag zouden hebben ingediend.

Er wordt door DVZ (niet het CGVS) gevraagd naar de familieleden en waar deze zijn en dus nu verblijven en verzoekende partij antwoordt op deze vraag.

Er wordt niet gevraagd om de geschiedenis en het verleden en alle verblijfplaatsen van de familieleden (het kerngezin te verstaan) toe te lichten.

Wat betreft de zussen in België, is verzoekende partij van oordeel dat het CGVS deze personen aanhaalt op basis van de familienaam, wat onvoldoende is. Het betreft niet de zussen van verzoekende partij.

G. (...) bevindt zich bij voorbeeld niet in België.

Het CGVS heeft iemand gevonden met dezelfde naam en voornaam, maar deze persoon betreft de zus niet, want deze persoon is 27 jaar terwijl de zus van verzoekende partij 40 jaar is.

Wat de overleden tante betreft, gaat het CGVS ook te ver en is zij onredelijk in haar beoordeling.

De tante van verzoekende partij is overleden op 22.04.2012.

Het CGVS is van oordeel dat deze nog zou leven en zou werken in een casino, quod non.

De tante van verzoekende partij zou 67 jaar pud zijn geweest en niet 40 jaar.

De persoon naar wie het GGVS verwijst, betreft een andere persoon.

*Verzoekende partij probeert zich op elk moment van de verschillende interviews zo goed mogelijk te houden en zo goed mogelijk mee te werken.
Ze probeert zichzelf zo goed mogelijk onder controle te houden (het ene interview verliep dit iets beter dan het andere) en tegelijkertijd probeert ze de vragen te begrijpen en de vragen te beantwoorden.
Het is niet enkel de emotionele toestand, de stress, de claustrofobie, de psychische toestand waarin ze zich bevindt... maar ook de invloed van dit alles op haar lichaam.
Het is toch frappant dat langs de ene kant het CGVS met de uitzonderlijke situatie van verzoekende partij rekening heeft gehouden tijdens de interviews en alle begrip toonde voor haar situatie en langs de andere kant er absoluut geen rekening mee houdt in de bestreden beslissing bij de beoordeling van de antwoorden en de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd.
Op dat moment wordt alle redelijkheid aan de kant geschoven.
Het is de taak van het CGVS om deze situatie ook te betrekken bij de beoordeling van de antwoorden en verklaringen van verzoekende partij.
Het CGVS verwijst ten slotte naar een attest van een psycholoog, maar ook alhier zijn de verwachtingen van het CGVS onredelijk gezien de situatie van verzoekende partij.
Immers, verzoekende partij heeft verklaard dat zij verschillende psychologen heeft gezien, dat één van de psychologen zelf meldde dat deze niet de juiste kwalificaties had om haar te behandelen, dat zij steeds haar verhaal opnieuw moest doen en dat dit zeer zwaar was voor haar
Welke vragen er juist gesteld zijn aan verzoekende partij door DVZ weet het CGVS ook niet en in welke omstandigheden deze zij gesteld, weet het CGVS ook niet.
Het kan verzoekende partij niet kwalijk worden genomen dat zij zich i) in deze situatie bevindt en dat ii) aan haar niet de juiste duidelijke vragen werden gesteld.
Het CGVS had de mogelijkheid gehad om tijdens het 3de interview verzoekende partij te confronteren met de bevinden die zij had, doch heeft dit nagelaten te doen.
Verzoekende partij betwist niet dat zij liet moeilijk had, maar zij heeft volgehouden en het interview tot een eind gebracht.
Tijdens het 3de interview op het CGVS had het CGVS deze vragen kunnen stellen in plaats van naderhand verzoekende partij op basis van deze gegevens een weigeringsbeslissing te motiveren.
De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.”*

Over de bevindingen op Facebook, stelt verzoekster opnieuw dat het CGVS naliet haar hiermee te confronteren. Zij kreeg niet de mogelijkheid om toelichting te geven en dat is onzorgvuldig vanwege het CGVS.

Verzoekster heeft geen huwelijksakte van haar huwelijk omdat het een religieus huwelijk was. Zij werd dan ook niet geregistreerd in Rusland. Verzoekster blijft bij haar verklaringen over haar huwelijk. Verder kent zij het Russische adres niet omdat velen alleen de wijk kennen en dit voldoende is.

Verzoekster betoogt voorts dat het in haar cultuur normaal is dat de echtgenote geen informatie heeft over haar man.

“Verzoekende partij heeft daarnaast ook voldoende duidelijk gemaakt dat het huwelijk allesbehalve goed verliep en dat zij uiteindelijk zelfs heeft geweigerd om terug te keren vanuit Armenië.

Het feit dat beiden uit hetzelfde dorp zijn en dat beiden daar zijn opgegroeid, betekent niet dat verzoekende partij hiervan op de hoogte zou zijn, zeker gezien het onaanvaardbaar gedrag van de ex-partner.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt ook niet dat zij mekaar goed kenden tijdens de jaren in het dorp op de momenten dat ze er opgroeiden.

Integendeel zelfs, uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij hem oppervlakkig kende en na het huwelijk pas te weten is gekomen wat voor een persoon de ex-partner was.

Dit kan verzoekende partij dan ook niet kwalijk worden genomen.

De persoonlijke situatie, de tradities, de gewoontes, de menselijke relaties... zijn in elke gemeenschap en in elk dorp anders.

Verzoekende partij begrijpt niet dat zij zoveel moet weten over haar man omwille van het feit dat ze van hetzelfde dorp zijn.

Hiermee moet voldoende rekening gehouden worden, wat in casu niet het geval was.”

Verzoekster kan zich verder niet vinden in het gegeven dat het CGVS ervan uitgaat dat haar ouders en haar broers indertijd de waarheid hebben verteld. Hun verzoeken om internationale bescherming werden ongeloofwaardig bevonden, maar verzoekster heeft deze beslissingen nooit gezien. Zij werden ook niet overgemaakt in het administratief dossier waarvan verzoeksters advocaat een kopie opvroeg en bekwam. Het gaat in elk geval niet op hierop terug te komen en om deze verklaringen nu wel plots te

aanvaarden en deze van verzoekster niet. *“Het geheel van de verklaringen van verzoekende partij moet ook beoordeeld worden in het geheel van de verklaringen over de verschillende interviews heen. Het CGVS kan dan ook niet anders dan vast te stellen dat er geen tegenstrijdigheden aangehaald werden in de bestreden beslissing. Nee, integendeel.*

In elk geval, het is toch frappant en tegenstrijdig en vreemd dat het CGVS de verklaringen van de ouders en de broer van dewelke het CGVS oordeelde dat deze niet geloofwaardig waren, gebruikt als motivatie om juist de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij in vraag te stellen. Dit kan niet.

Hoe kan het CGVS verklaringen die zij ongeloofwaardig achtte in 2010, nu geloofwaardig vinden en voor waar aannemen om zo het asielrelaas van verzoekende partij in vraag te stellen.

De motivatie van het CGVS is derhalve tegenstrijdig, onzorgvuldig en onredelijk.”

Vervolgens gaat verzoekster in op de neergelegde documenten. Zij doet gelden:

“Verzoekende partij onderlijnt dat zij geen documenten van de mutualiteit heeft voorgelegd, zoals door het CGVS wordt beweerd.

Verzoekende partij heeft enkel medische documenten neergelegd.

Verzoekende partij vermoedt dan ook dat op dit punt er een verkeerde vertaling zal geweest zijn van de documenten.

Verzoekende partij onderlijnt tevens nog dat zij toch wel voldoende haar medische situatie heeft aangetoond.

Volgens de psychiater moet verzoekende partij zelfs gehospitaliseerd worden gezien haar heel slechte situatie.

Verzoekende partij is evenwel nog niet gehospitaliseerd.

Ondertussen wordt verzoekende partij behandeld door een Armeense psycholoog met wie zij rechtstreeks kan spreken en waardoor de communicatie tijdens de gesprekken vlotter verloopt en door een Russische psychiater. De eerste ziet zij 2x per maand en de tweede 1.x per maand en dit sinds juli/augustus 2018. De behandelingen daarvoor hadden geen enkel effect omdat de communicatie bij de anderen steeds verliep via een Turkse tolk met Armeense roots. Verzoekende partij had toen ook steeds het gevoel dat haar gezegden niet correct werden vertaald.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar voormelde betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster brengt op 15 mei 2019 per aangetekend schrijven een psychologisch attest bij, ondertekend door psychiater O.L. en legt ter terechtzitting bij aanvullende nota een attest neer van 16 augustus 2019 ondertekend door psycholoog N. K.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 26 maart 2019 kan niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet uitgewerkt. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure voorts niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.3. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat met de in hoofde van verzoeksters vastgestelde bijzondere procedurele noden terdege rekening werd gehouden, dat hieraan op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat verzoekster kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen, de voorgelegde (psycho-) medische attesten, en het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring, rubriek 29, DVZ vragenlijst rubriek 7) blijkt immers dat u een amalgaam aan symptomen heeft, ondermeer een gevoel van stress, ademnood, angst, pijn, een gevoel van krachtverlies, hartkloppingen, algehele lichamelijke zwakte, slikproblemen, vermoeidheid en claustrofobie. Er werd ondermeer medisch onderzoek gevoerd naar een mogelijk schildklierprobleem (hyperthyroïde). Uit uw toewijzing aan het opvangcentrum CARDA en het attest van de psychologe komt naar voren dat u schijnbaar psychisch kwetsbaar bent en in een verstoorde emotionele toestand verkeert (psy-attest 11/06/2018). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werden 3 gehoren georganiseerd waarbij u telkens de mogelijkheid werd geboden om het gehoor tijdelijk, dan wel definitief, stop te zetten. De gehoren verliepen zoveel als mogelijk in een aangepaste setting waarbij zoveel als mogelijk rekening werd gehouden met uw claustrofobie (zie gehoorverslag 3). Alle interviewmomenten doorheen de procedure werden gevoerd met een ambtenaar en een tolk van het vrouwelijke geslacht. Bij het verloop van het gehoor en de vraagstelling werd rekening gehouden met uw kwetsbaarheid en werd het tempo aangepast volgens uw behoefte. Er werd u de mogelijkheid aangeboden om schriftelijke verklaringen af te leggen in uw moedertaal. Na het gehoor werd u een kopie van het gehoorverslag overgemaakt, waarna u 8 werkdagen de tijd kreeg om schriftelijke opmerkingen of toevoegingen over te maken aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster betwist het voorgaande niet. Zij erkent in het onderhavige verzoekschrift integendeel uitdrukkelijk dat het CGVS rekening heeft gehouden met haar uitzonderlijke situatie en alle begrip heeft getoond voor haar situatie.

4.6. Verzoekster tracht in het kader van voorliggend beroep wel te laten uitschijnen dat haar psychische en lichamelijke klachten ertoe zouden hebben geleid dat zij in wezen niet bij machte was om de

verschillende gehoren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Dit betoog kan echter geenszins worden gevolgd. In dit kader wordt in de bestreden beslissing en op basis van de in het administratief dossier opgenomen stukken immers met recht gemotiveerd:

“Voor wat betreft de Belgische medische rapporten en attesten, dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen op zich (vermoeden van hyperthyroïde, stress, spanningshoofdpijn) op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de voorgelegde psy-attesten moet worden opgemerkt dat verslagen en attesten opgesteld door een psycholoog weliswaar een bepaalde bevinding of een vermoeden van een ziektebeeld kunnen vooropstellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Zij hebben bovendien niet het gezag van een medisch specialist, met name een psychiater. Een psycholoog kan vaststellingen doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een cliënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de psychologische problemen, zodat deze attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van bepaalde feiten door de psycholoog, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben.

Het loutere feit dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont kan op zich nog geen oorzakelijk verband aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Hoewel kan worden aangenomen dat u kampt met een zekere mate van stress, angst en medische klachten, rijzen er bovendien ernstige twijfels bij de ernst en de ware toedracht van uw psycho-medische problemen.

Zo is het hoogst opmerkelijk dat u geen consistente verklaringen aflegt tegenover uw behandelende artsen en tegenover het CGVS over het tijdstip en bijgevolg mogelijke oorzaak van uw psycho-medische problemen. U situeert de start van uw psycho-medische problematiek enerzijds ten tijde van uw huwelijk, maar anderzijds verklaarde u dat u pas verschillende jaren na uw huwelijk voor het eerst symptomen kreeg:

volgens het verslag van een medisch onderzoek op 12/12/2016 zou u sedert 2 jaar klachten hebben, i.e. eind 2014. In het invulformulier bestemd voor een aanvraag tot ondersteuning door het “Centre de la Douleur Chronique”, situeert u het begin van uw pijnklachten in 2013 (vragenlijst p.4). Uit uw verklaringen tijdens uw gehoor blijkt dan weer dat u reeds in 2011 kampte met klachten (CG 1 p.13). Het verslag van uw medische consultatie op 17/08/2017 daarentegen vermeldt dat u sedert 7 jaar pijnklachten zou hebben, zijnde vanaf 2010.

Gezien het voorgehouden verband tussen uw psycho-medische toestand en uw problematische huwelijk, ondermijnt de volatiliteit van uw verklaringen over het ontstaan van uw psycho-medische klachten de geloofwaardigheid van uw beweringen over de mishandeling tijdens uw huwelijk (...).

Waar u herhaaldelijk aangeeft dat uw geheugen heel zwak is door de stress en u slecht kan onthouden na uw huwelijk (CG 1 p.4, 5, CG 3 p.5), dat u problemen heeft met uw geheugen door mishandeling, hoofdpijn en stress (CG 3 p.14), moet worden vastgesteld dat nergens in de vele medische verslagen en verschillende psy-attesten wordt vermeld dat men ernstige geheugenproblemen bij u heeft vastgesteld, noch dat u zelf heeft aangegeven dat u met ernstige geheugenproblemen kampt. Uw pogingen om uw vage verklaringen te verschonen door te verwijzen naar geheugenproblemen zijn dan ook louter gebaseerd op blote beweringen die noch medisch noch psychiatrisch onderbouwd zijn, en volstaan dan ook geenszins om de vastgestelde vaagheden en onwetendheden afdoende te verklaren.

Nadat het eerste en tweede gehoor moesten worden stopgezet op uw aangeven en u ook bij het derde gehoor voorhiel dat u “niet meer in staat was om gehoor te doen” (CG 3 p.8), werd u meermaals voorgesteld om een schriftelijke vragenlijst in te vullen (CG 3 p.2, 8), een aanbod waar u niet op inging. Eerst geeft u aan dat er een taalbarrière zou zijn in het centrum en documenten in het Nederlands een probleem zouden zijn, maar ging vervolgens evenmin in op het aanbod om een verklaring op te stellen in uw moedertaal (CG 3 p.8). Desondanks ontving het CGVS na uw laatste gehoor nog een brief van uw hand met opmerkingen aangaande het gehoorverslag.

Uw gedrag wijst toch op een weinig coöperatieve houding, ondanks de verregaande tegemoetkomingen van CGVS. Gezien het geheel aan objectieve vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid

van uw relaas, bestaat de sterke indruk dat u zich al te gemakszuchtig verschuilt zich achter uw psy-problemen om uw onvolledige en bedrieglijke verklaringen te camoufleren (zie infra)."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voorgaande motieven.

Waar zij het CGVS verwijt dat met de impact van haar medische klachten op haar verklaringen en antwoorden geen of onvoldoende rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskenning vormt van de voormelde, omstandige motivering dienaangaande.

Evenmin kan verzoekster aan de voorgaande, concrete motieven afbreuk doen met de algemene stelling dat zij haar medische situatie toch wel voldoende heeft aangetoond.

Dat haar eerdere behandelingen geen effect kenden omdat de communicatie steeds verliep via een Turkse tolk met Armeense roots en dat haar gezegden daarbij mogelijks niet correct werden vertaald, kan ook niet overtuigen. Verzoekster staaft dit betoog op generlei wijze. Daarenboven kan zij bezwaarlijk volstaan met de algemene bewering dat zij het gevoel had dat haar gezegden gedurende haar behandeling niet correct werden vertaald om zulks ook daadwerkelijk aannemelijk te maken. Verzoekster toont geenszins aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op haar behandeling en/of de inhoud van de eerder neergelegde attesten. Evenmin toont zij aan dat of hoe dit het verloop van haar verzoek om internationale bescherming zou hebben beïnvloed. Verder preciseert zij niet hoe dit alles een impact zou hebben gehad op de inhoud van de bestreden beslissing.

Het medische attest dat verzoekster per aangetekend schrijven van 15 mei 2019 bijbrengt kan, nog daargelaten dat dit niet vergezeld gaat van een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Waar in dit attest op algemene wijze gewag wordt gemaakt van zowel concentratie- als geheugenproblemen in hoofde van verzoekster, kan dit namelijk bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo verzoekster werkelijk met geheugenproblemen kampte, kon immers worden verwacht dat dit reeds zou blijken uit de veelheid aan reeds eerder door haar bijgebrachte medische en psychologische attesten. Dit is, zoals tevens blijkt uit voormelde motivering, echter duidelijk niet het geval. Integendeel wordt in het reeds eerder neergelegde attest van 17 augustus 2017 zelfs letterlijk gesteld dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van enig trauma, van geheugenverlies of van epilepsie. Hoe dan ook beperkt de psychiater die het nieuw neergelegde attest ondertekende zich ertoe op bijzonder algemene wijze gewag te maken van psychisch lijden, problemen inzake concentratie en geheugen en vermoeidheid. Nergens geeft deze psychiater daarbij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou (kunnen) zijn (geweest) op verzoeksters vermogen om haar huidige procedure te doorlopen, de verschillende gehoren in dit kader te volbrengen en haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten. Evenmin wordt hierin concreet aangegeven waar dit van invloed zou zijn geweest op verzoeksters gezegden of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster geeft hieromtrent ook niet de minste duiding. Zij toont andermaal in het geheel niet aan dat, waar of op welke wijze haar vermeende geheugenproblemen van invloed zouden zijn geweest op het verloop van haar verzoek om internationale bescherming, op haar verklaringen en op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat het nieuw neergelegde medische attest zich nergens uitspreekt over enige (mogelijke) oorzaak voor verzoeksters psychische problemen. Hoe dan ook vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota uit het bijgevoegde attest van de psycholoog N. K. van 16 augustus 2019 enkel weerhoudt dat zij *"de details verliest en verwarrend is"*. De Raad merkt evenwel op dat dit betoog niet aldus wordt verwoord in het voormeld attest. Immers stelt het attest: *"En entretien, Madame se perd dan les détails, semble parfois confuse"* (eigen vertaling: *"Bij het onderhoud verliest mevrouw zich in de details en lijkt soms verward te zijn"*). Uit het betoog dat verzoekster een veelheid aan details ophoest en soms verwarrende overkomt kan echter niet worden afgeleid dat haar cognitieve geheugen dermate is aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert haar persoonlijke leefomgeving en de dingen die zij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt op consistente en coherente wijze naar voor te brengen.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige aangevoerde elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoekster verwijt het CGVS dat zij tijdens haar persoonlijke onderhoud bij het CGVS niet werd geconfronteerd met de op basis van haar Facebookprofiel gedane vaststellingen. Dient echter te worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat verzoekster met de gegevens afkomstig van Facebook niet werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan de op basis van deze gegevens gedane vaststellingen. Bovendien is er geen wettelijke bepaling of verplichting die aan het CGVS gebiedt om alle elementen waarop de bestreden beslissing steunt reeds op voorhand aan de verzoeker om internationale bescherming over te maken en de verzoeker om internationale bescherming hiermee reeds op voorhand te confronteren. Overigens toont verzoekster, waar zij het CGVS verwijt dat zij tijdens haar derde persoonlijk onderhoud niet met de elementen van op Facebook werd geconfronteerd, niet aan dat het CGVS op dat ogenblik reeds kennis had van de Facebookgegevens. Uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dit evenmin. Integendeel blijkt hieruit dat deze gegevens slechts werden geraadpleegd in februari 2019. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster de mogelijkheid heeft om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige duiding te verstrekken omtrent de op basis van haar Facebook gedane vaststellingen en ook van deze mogelijkheid gebruik maakt. Met de uitleg die zij in dit kader verschaft, wordt in hetgeen volgt dan ook terdege rekening gehouden.

Verzoekster laat verder uitschijnen dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening zou mogen worden gehouden met de eerdere verklaringen van haar ouders en haar broer. Zij leidt dit af uit het gegeven dat hun verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Uit het loutere feit dat de verzoeken om internationale bescherming van haar ouders en haar broer indertijd werden afgewezen, kan echter geenszins worden afgeleid dat al hun indertijd afgelegde verklaringen, met inbegrip deze over dermate elementaire elementen als hun persoonsgegevens, deze van familieleden en hun familiale banden, als ongeloofwaardig dienen te worden bestempeld. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, bovendien alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op bepaalde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, hun onderlinge banden en elkaars verblijfplaatsen.

Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met (de vrienden van) haar ex-echtgenoot.

De algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt daarbij echter vooreerst op ernstige wijze ondergraven doordat zij manifest leugenachtige verklaringen aflegde over haar naaste familieleden en hun verblijfplaatsen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u onvolledige en leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw familiaal netwerk. Zo verklaarde u ten overstaan van de DVZ dat uw ouders, broer en zussen allen in Armenië verblijven. Gevraagd naar familie, vrienden of kennissen in België en Europa antwoordde u negatief. U liet op geen enkel ogenblik tijdens de duur van uw verzoek tot internationale bescherming blijken dat uw gezinsleden ooit een asielaanvraag hadden ingediend bij de Belgische autoriteiten, noch dat u enige andere familie in België zou hebben. Nochtans kon het CGVS vaststellen dat uw beide ouders én uw enige broer gezamenlijk een asielaanvraag hebben ingediend bij de Belgische asiendiensten. Er mag verwacht worden dat u hier minstens melding van zou gemaakt hebben wanneer uw familieleden en uw netwerk in België ter sprake komen, quod in casu non. Er werd vastgesteld dat uw opvallende stilzwijgen over de eerdere asielaanvraag van uw gezinsleden geenszins onschuldig is, nu blijkt dat uw verklaringen op verschillende vlakken strijdig zijn met de

hunne. Dit blijkt ondermeer het geval te zijn over het aantal zussen dat u zou hebben: ten overstaan van de DVZ stelde u duidelijk dat u drie zussen en één broer heeft, die allen in Armenië zouden verblijven (DVZ verklaring rubrieken 13, 17, 19, 27). U vermeldde enkel uw zussen G. (...), E. (...) en L. (...), en broer G. (...). Ook ten overstaan van uw Belgische psychologe heeft u kennelijk verklaart de vierde van vijf kinderen van uw ouders te zijn (attest psychologe, dd. 11/06/2018).

Nochtans verklaren zowel uw beide ouders als uw broer in het kader van hun verzoek tot internationale bescherming dat uw ouders zes kinderen hebben en u nog een vierde - oudste - zus heeft genaamd A. (...) (DVZ verklaring moeder en vader, rubriek 16, DVZ verklaring broer, rubriek 30), door u nooit vermeld. Een analyse van uw Facebookgegevens toont aan dat u [via het profiel "L.S. (...)] wel degelijk bevriend bent met uw zus A. (...) (DVZ verklaring moeder en vader, rubriek 16, DVZ verklaring broer, rubriek 30), door u nooit vermeld. Een jullie kennelijk nog contact hebben (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Er moet worden beklemtoont dat u niet 'louter' onvolledige verklaringen aflegde met betrekking tot het verblijf en de asielpcedure van uw ouders en broer in België of het bestaan van uw oudste zus, u legde ook manifest bedrieglijke verklaringen af over de verblijfplaatsen van uw zussen.

Zo blijkt uit een analyse van uw Facebookgegevens dat u [via het profiel "L.S. (...)] een virtuele band heeft met facebookprofielen op naam van uw zussen G. (...), A. (...) en L.P. (...) (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Nadere analyse van de profielen van uw zussen (A. (...) en G. (...)) tonen aan dat - minstens - twee van hen aangeven in België te wonen (A. (...) diende meerdere asielaanvragen in bij de Belgische instanties: ov 5.754.960), wat u nooit heeft vermeld ten overstaan van de asieldiensten, wel integendeel: u verklaarde ten overstaan van de DVZ expliciet géén familie te hebben in België en geen familie te hebben in Europa en stelde dat uw zussen en broer allen in Armenië verbleven (DVZ verklaring rubrieken 13, 17, 19, 27). U kan onmogelijk onwetend zijn over het verblijf van uw familie in België, te meer gezien u klaarblijkelijk met hen in contact staat via Facebook, waar hun verblijfplaats duidelijk staat aangegeven. U kan evenmin voorhouden onwetend te zijn over het eerdere verblijf van uw ouders en broer in België, daar zij verklaarden dat u vlak na hun vertrek in hun leegstaande huis in Lusarat verbleef en u verklaarde in de periode 2010 (ten tijde van hun verblijf in België) nog af en toe contact te hebben gehad met uw ouders.

Deze vaststellingen tonen aan dat u zelfs over basisgegevens als uw familiaal netwerk leugenachtige verklaringen aflegt. Ze ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid reeds drastisch en doen ernstige vragen rijzen bij de werkelijke reden van uw komst naar België."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de verklaringen van haar ouders en haar broer en de gebruikte Facebookgegevens, geen dienstige argumenten aan. Dat nooit expliciet werd gevraagd naar de opeenvolgende verblijfplaatsen van haar familieleden, doet er geen afbreuk aan dat verwacht kon worden dat verzoekster hun verblijf in België en Europa spontaan zou vermelden in het kader van de voormelde vraagstelling naar haar familiale banden en de verblijfplaatsen van haar familieleden.

Verder is het niet ernstig van verzoekster om te laten uitschijnen dat de drie personen op haar Facebook waarvan sprake, met name A., G. en L., hoewel deze zowel dezelfde voornaam als dezelfde achternaam dragen als haar zussen, haar zussen niet zouden zijn. Waar verzoekster wijst op de leeftijd van G., kan daarbij vooreerst niet worden ingezien waaruit zij afleidt en toont verzoekster evenmin aan dat deze persoon slechts 27 jaar zou zijn. Verder blijkt uit de Facebook-uittreksels in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier duidelijk dat de personen in kwestie weldegelijk verzoeksters zussen zijn. Dat er drie personen zouden zijn met zowel dezelfde voornaam als dezelfde achternaam als verzoeksters zussen en dat deze personen hoewel zij verzoeksters zussen niet zouden zijn bovendien alle drie zowel bevriend zouden zijn en/of contact zouden onderhouden met verzoekster, met elkaar als met verzoeksters broer G., is namelijk in het geheel niet plausibel.

Verzoekster legde eveneens kennelijk bedrieglijke verklaringen af over het beweerde overlijden van haar tante, hetgeen zowel de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen als de geloofwaardigheid van haar concrete problemen en vrees danig ondermijnt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Bovendien rijzen ernstige bedenkingen bij het verhaal over uw stervende tante, nochtans de spil in uw uitleg hoe u uit uw problematische huwelijk kon ontsnappen. U beweerde immers dat u slechts uit uw penibele situatie in Rusland kon ontsnappen door uw echtgenoot te smeken de doodswens van uw tante S. (...) in te willigen en u toe te laten terug te keren naar Armenië om uw tante bij te staan op haar sterfbed (CG 1p.12-13, DVZ vragenlijst 3.5). Er zijn echter elementen voor handen die erop wijzen dat de verklaringen bedrieglijk is. Immers, op basis van de verklaringen van uw moeder in het kader van haar asielpcedure werd vastgesteld dat uw tante S. (...) volluit 'S.M. (...)' heet (DVZ verklaring moeder dd.01/02/2010, rubriek 30), wat overeenstemt met de vrouw die via Facebook in 2016 nog - net als uzelf en uw zus A. (...) - commentaar leverde bij een foto op het profiel van uw zus L. (...) (zie informatie

toegevoegd aan het administratief dossier). Meer nog, uit de profielpagina van S.M. (...) blijkt dat zij heeft gewerkt voor een Brussels casino en op haar facebookpagina ook in het Nederlands communiceert, er kan dus vanuit gegaan worden dat zij in België woont of gewoond heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, zij is bij de Belgische asiendiensten ook gekend: ov X). Er zijn dan ook duidelijke aanwijzingen dat uw tante, S.M. (...) niét in april 2012 gestorven is (DVZ vragenlijst 3.5), maar wel nog steeds in leven is: zij blijkt zelfs een zeer actieve Facebookgebruiker. De vaststelling dat u zelf ook reageerde op een recente foto van S.M. (...) bevestigt des te meer jullie nauwe band én het feit dat u wel degelijk nog contact heeft met haar. Uiteraard ondermijnt deze vaststelling uw relaas over de aanleiding en mogelijkheid van uw vlucht uit de Russische Federatie en uw verhaal over uw ex-partner die u na het overlijden van uw tante nog zou zijn komen terughalen.”

Verzoekster slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de verklaringen van haar ouders en haar broer en de gebruikte Facebookgegevens, niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Opnieuw tracht zij ten onrechte en zonder dit ook maar enigszins te staven te laten uitschijnen dat de betreffende persoon haar tante niet zou zijn. Andermaal kan in dit kader niet worden ingezien waar verzoekster uit afleidt en toont verzoekster niet aan dat deze persoon een leeftijd van slechts 40 jaar zou hebben. Dat deze persoon niet enkel een identieke voor- en achternaam heeft als haar tante doch eveneens bevriend blijkt met haar zus L., alsmede dat verzoekster duidelijk in contact staat met deze persoon, maakt dat het niet aannemelijk is dat deze persoon haar tante niet zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met recht gemotiveerd:

“Dit geldt des te meer nu blijkt uit vergelijking van de verklaringen van uw ouders en broer blijkt dat u ook gelogen heeft over de periode en duur van uw huwelijk, en samenhangend de duur van uw verblijf in de Russische Federatie (zie infra), elementen die nochtans raken aan de kern van uw asielrelaas.

Zo gaf uw moeder op 01/02/2010 ten overstaan van de DVZ op dat u op dat ogenblik in de Russische Federatie verbleef (DVZ verklaring moeder, rubriek 16). Ten overstaan van het CGVS verklaarde zij enkele maanden later, in september 2010, dat al haar dochters na hun huwelijk uit het ouderlijk huis vertrokken waren waarna uw beide ouders en broer alleen in het ouderlijke huis waren achtergebleven, alvorens in oktober 2009 ongeveer hun huis eveneens te verlaten (CG moeder dd. 30/09/2010, p.3-4). Dit impliceert dat u al voor oktober 2009 gehuwd moet zijn geweest én u al voor februari 2010 in Rusland woonde met uw echtgenoot, hoewel u zelf verklaarde pas op 7 februari 2010 te zijn gehuwd, waarna u met uw man naar Rusland vertrok (CG 1 p.5, p.8).

Bovendien gaf uw moeder tijdens haar gehoor in september 2010 aan dat al haar dochters op dat ogenblik in Armenië verbleven (CG moeder, p.3), terwijl u beweerde pas in september 2011 naar Armenië te zijn teruggekeerd (DVZ vragenlijst 3.5, CG 1 p.5, p.10, p.12). Uw bewering is ook tegenstrijdig aan de verklaringen van uw vader, die in september 2010 ten overstaan van het CGVS verklaarde dat u op dat moment reeds gescheiden was van uw echtgenoot en terug in uw ouderlijke huis woonde (CG gehoorverslag vader dd. 30/09/2010, p.4, 6). Ook uw broer gaf tijdens zijn gehoor aan dat u gehuwd was geweest in Rusland maar reeds gescheiden was en naar uw ouderlijk huis was teruggekeerd. Ten tijde van zijn gehoor op het CGVS, in september 2010, zou u bij uw zus L. (...) in Tcharentsavan gewoond hebben (CG broer 29/09/2010 p.4). Het is nagenoeg uit te sluiten dat u zich eenvoudigweg van jaartal zou vergist hebben, daar u meermaals herhaalde en bevestigde dat u van februari 2010 tot september 2011, gedurende anderhalf jaar, gehuwd was en in Rusland woonde (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5 / CG 1 p.5, 8, 10, 12 / CG 3 p.3-4).”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Benevens de reeds hoger besproken argumentatie omtrent de verklaringen van haar ouders en haar broer, voert zij ter weerlegging van deze motieven immers niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoekster legde ook vage, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen af over haar huwelijk met haar ex-echtgenoot en haar huwelijksleven in Rusland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Immers, gevraagd wat u over uw echtgenoot wist voorafgaand aan uw huwelijk (jullie waren in hetzelfde dorp geboren en getogen), kwam u spontaan niet verder dan antwoorden ‘dat hij uit uw dorp was en in uw dorp gewoond had’. Nogmaals gevraagd of u nog meer wist over uw man, repliceerde u met een povere: “neen omdat ik ook niet zoveel interesse daarin had omdat ik verliefd was” en “neen, wij gingen nooit diep in [op] die kwestie” (CG 1 p.8). Dergelijke schets van jullie relatie is allerminst doorleefd.

Voorts beweert u niet te weten op welk adres u in de Russische Federatie gewoond heeft met uw echtgenoot (CG 1 p.5), u kan zelfs geen wijk preciseren (CG 1 p. 7). U kan evenmin verhelderden of u al dan niet geregistreerd was in de Russische Federatie (CG 1 p.5-6).

Ook over de activiteiten van uw echtgenoot in de Russische Federatie weet u helemaal niets (CG 1 p.7). U trachtte dit te verschonen door te stellen 'dat uw man nooit wilde praten en u ook niet mocht praten' (CG 1 p.7). Gegeven de context van jullie relatie - jullie kenden elkaar al voor jullie huwelijk, u werd niet uitgetrouwde maar huwde uit vrije wil, u wist reeds op voorhand dat hij in de Russische Federatie verbleef en jullie er na jullie huwelijk zouden gaan wonen (CG 1 p.5-8) - mag verwacht worden dat u toch ooit in uw relatie over het leven en werk van uw partner in Rusland moet hebben gesproken en dat u toch over basisgegevens als zijn werk op de hoogte zou zijn. Dat u beweert zelfs niet te weten wat hij voor werk deed, is geenszins aannemelijk."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat het in haar cultuur normaal zou zijn dat de vrouw geen informatie heeft over haar man, betreft een blote, niet-gestaafde en ongefundeerde bewering en wordt door verzoekster geenszins aannemelijk gemaakt.

Verder kon gelet op de aard van haar geschetste relatie en aanloop naar het huwelijk met haar man weldegelijk worden verwacht dat verzoekster (veel) meer informatie zou kunnen verstrekken over het verleden, de achtergrond en de activiteiten van haar man.

Dat veel personen in Rusland enkel hun wijk doch niet hun adres kennen, betreft voorts een loze bewering die verzoekster niet staaft of onderbouwt en die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Waar verzoekster herhaalt dat zij, omdat zij slechts religieus gehuwd was, niet geregistreerd was in Rusland, dient te worden vastgesteld dat zij dit reeds bij het eerste onderhoud bij het CGVS aangaf, er vervolgens op werd gewezen dat dit strijdig was met haar eerdere verklaringen volgens dewelke zij wel geregistreerd was en in dit kader niet verder kwam dan aan te geven: *"Ik weet het niet, kan ook niet uitleggen, zo heb ik van hoe hij het mij heeft uitgelegd begrepen. Een ander huis waar je betaalt aan die mens. Ik weet het niet eigenlijk"* (administratief dossier, eerste persoonlijk onderhoud, p.6). Aldus blijkt duidelijk dat verzoekster niet kon aangeven of zij in Rusland tijdens haar huwelijk al dan niet geregistreerd was.

Verzoekster voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motivering:

"Over uw vermeende isolement in Rusland legt u evenmin aannemelijke verklaringen af. U beweert dat u anderhalf jaar in Rusland woonde en in al die tijd slechts tweemaal buiten het appartement kwam, omdat uw echtgenoot u zou verboden hebben om contact te hebben met de buitenwereld, u moest van hem uw familie vergeten. Het is dan ook geheel onlogisch dat u desondanks wél een gsm mocht bezitten, waarop uw familie u kon bereiken (CG 1 p.7). Het is tevens opmerkelijk dat u deze ene uitweg nooit zou hebben benut om uw familie in te lichten over uw penibele situatie (CG 1 p.12).

Over uw eigen leven tijdens uw vermeende anderhalf jaar in de Russische Federatie kan u evenmin doorleefd vertellen. Zo stelt u dat u uw dagen vulde met "Niets. Kuisen, koken, de was doen. En dat is alles." (CG 1 p.12). Dergelijke beperkte, weinig doorleefde voorstelling van uw dagelijkse leven gedurende anderhalf jaar missen aannemelijkheid, te meer gezien u al aangaf slechts op een klein appartement te wonen en u zelfs niet buiten kon om boodschappen te doen voor de keuken.

De omstandigheden rond uw vertrek uit de Russische Federatie missen eveneens aannemelijkheid. Zo komt doorheen uw relaas naar voor dat uw echtgenoot u slecht behandelde, u door hem geslagen werd en hij hier nooit enige spijt of berouw over betoonde (CG 1 p.9, 11-12). Desondanks liet hij u op verzoek van uw terminaal zieke tante alleen naar Armenië terugkeren, nadat u hem had beloofd om zeker nog terug te keren (CG 1p.13). Na uw vertrek uit de Russische Federatie zou geen van jullie beiden nog contact hebben gezocht met elkaar. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat hij na de dood van uw tante, maanden later, plots toch aan de deur stond om u te komen terughalen (Ibid.). U kan echter geenszins verklaren hoe uw partner te weten was gekomen dat uw tante overleden was (CG 1 p.13-14)."

Door louter te stellen dat zij bij haar verklaringen over haar huwelijk blijft, worden deze concrete motieven door verzoekster namelijk op generlei wijze ontkracht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

"Uw verklaringen over uw miskraam in 2010 zijn evenmin aannemelijk. U beweerde dat u tijdens uw zwangerschap last kreeg van bloedingen toen uw echtgenoot niet thuis was. Hij kwam pas midden in de nacht terug thuis, maar hij weigerde manifest u naar het ziekenhuis te brengen en ging slapen. Toen hij 's ochtends wakker werd zou er ruzie zijn geweest en bracht hij u na aandringen toch naar het ziekenhuis, waar u diezelfde dag nog een abortus moest ondergaan en een nacht in het ziekenhuis moest blijven (CG 1 p.10).

De door u voorgelegde documenten doen echter een heel ander scenario vermoeden. U legde enkele kleurenschans voor van enerzijds twee verzekeringsattesten die aangeven dat u een medische verzekering afsloot tijdens uw verblijf in de Russische Federatie, en twee medische attesten van uw ziekenhuisopname in Rusland. Hoewel u beweert meteen na huwelijk in februari 2010 naar de Russische Federatie te zijn vertrokken, sloot u (volgens de scan van uw medische verzekering) pas op

15/04/2010 een medische verzekering af, om welgeteld één dag later, op 16/04, zich in het ziekenhuis aan te bieden (waar u volgens het medisch attest inderdaad van 16/04/2010 tot 17/04/2010 werd opgenomen). Nochtans blijkt nergens uit uw spontane verklaringen dat u één dag voor uw ziekenhuisopname nog snel een medische verzekering afsloot. Evenmin blijkt uit uw spontane verklaringen dat uw echtgenoot op 15/04/2010 reeds op de hoogte zou zijn geweest van medische complicaties in verband met uw zwangerschap en dit mogelijk in uw plaats zou geregeld hebben. Wel integendeel, u beweerde immers dat u uw echtgenoot pas in de nacht van 15 op 16 april kon inlichten over de complicaties van uw zwangerschap (CG 1 p.10).

De door u voorgelegde documenten doen daarentegen vermoeden dat een louter financieel-praktische kwestie aan de basis lag van uw uitstel tot medische zorg en niet de manifeste onwil van uw echtgenoot. U moet van het afsluiten van uw ziekteverzekering wel degelijk op de hoogte zijn geweest; u heeft zelf (een scan van) het document in uw bezit, de verzekering werd in uw naam afgesloten en werd door u ondertekend.

Niet enkel valt het moment van afsluiten van uw ziekteverzekering niet te rijmen met uw weergave van wat zich kort voor uw miskraam / abortus (CG 1 p.10) afspeelde. De vaststelling dat u zelf nog een medische verzekering afsloot valt ook moeilijk te rijmen met uw voorgehouden totaal isolement, uw bewering dat u in al die tijd in Rusland slechts buiten het appartement kwam om naar het ziekenhuis te gaan (CG 1 p.6-7, 11), en met uw vermeende onwetendheid over uw juridische situatie in Rusland (CG 1 p.5-6).

Er moet worden vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaringen aflegt over het gedrag van (en interactie met) uw echtgenoot tijdens jullie huwelijk.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij ontkent weliswaar dat zij verzekeringsattesten zou hebben neergelegd doch de betreffende attesten, die dateren van 15 april 2010, bevinden zich weldegelijk in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, en dit onder stuk nummer 3. Met de louter hypothetische en algemene, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte bewering dat verzoekster vermoedt dat er op dit punt een verkeerde vertaling van de documenten geweest zal zijn, kan verzoekster de voormelde motieven verder niet ontkrachten. Zo verzoekster de mening toegedaan is dat de door verweerde gebezigde vertaling niet strookt met de inhoud van de neergelegde documenten, staat het haar vrij dit aan te tonen. Zij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en objectieve elementen en laat na dit te doen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Gezien voorgaande blijkt dat u over diverse essentiële gegevens leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, waarmee u verzaakt aan uw plicht tot medewerking. Waar het CGVS nog kan aannemen dat u religieus gehuwd bent geweest en dit huwelijk reeds na enkele maanden, na het doormaken van een miskraam, op de klippen liep, moet benadrukt worden dat aan de concrete omstandigheden van dit huwelijk zoals u ze voorstelt geen geloof kan gehecht worden; u maakt geenszins aannemelijk dat u tijdens uw huwelijk het slachtoffer werd van verregaande, ernstige mishandeling, laat staan dat u aannemelijk kan maken dat u actueel nog een vrees dient te koesteren voor uw ex-partner, van wie u al sinds 2010 (i.p.v. 2011) gescheiden blijkt te zijn.

Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van de problemen die zich in nasleep van dit huwelijk nog zouden hebben voorgedaan met uw ex-man en zijn vrienden reeds danig onder druk te staan.”

Daarenboven laat verzoekster, de hoger gedane vaststellingen mede in acht genomen, de bestreden beslissing volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Hier komt bij dat u de concrete problemen die zich nog zouden hebben voorgedaan evenmin aannemelijk weet te maken. Er moet immers worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegt over deze feiten en ze ook niet staft met te verwachten bewijs.

Zo beweert u dat uw ex-man, maar vooral zijn vrienden u na uw terugkeer naar Armenië nog regelmatig kwamen lastigvallen in Jerevan, op de plaats waar u enige tijd na uw huwelijk als kapster was beginnen werken (CG 1 p.14). Hoe uw ex en zijn vrienden te weten kwamen waar u werkte, kan u evenwel niet uitleggen (CG 3 p.13, p.14). U kan evenmin duiden wanneer deze bezoeken begonnen zijn (CG 3 p.13-14), noch hoe vaak de vrienden van uw ex langskwamen op uw werk (CG 3 p.13). U slaagt er evenmin in om duidelijk en consequent aan te geven waar uw werk precies gelegen was. Aanvankelijk stelde u bij “Raystael” gewerkt te hebben (CG 1 p.14), later geeft u aan in “Raykom” gewerkt te hebben (i.e. naam van een wijk in Yerevan) (CG 3 p.6, 14), gevraagd naar een straatnaam of wijknaam waar uw werk zou gevestigd zijn geeft u aan “het niet te weten”, hoewel u toch elke dag zelfstandig met het openbaar vervoer naar deze plaats pendelde (CG 3 p. 6).

Ook over de identiteit van deze vrienden van uw ex-partner legt u onaannemelijk vage en onaannemelijke verklaringen af. U zou hen enkel kennen bij hun roepnamen, A. (...) en G. (...) (DVZ vragenlijst 3.5, CG 3 p.9). Nochtans beweert u dat de politie reeds enkele dagen na uw klacht tegen

deze twee individuen hen beiden had kunnen identificeren, en bovendien wist te melden dat de mannen in kwestie invloedrijke mensen zouden zijn of banden hebben met invloedrijke mensen (CG 3 p.11). Gevraagd of u, dan wel de politie, dan ook de volledige namen kent van de geïdentificeerde belagers, geeft u aan dat u hun namen niet kent en niet weet of de politie ze al dan niet kent; Ook over wat er verder nog met uw klacht zou zijn gebeurd, bent u niet op de hoogte en u heeft er evenmin naar geïnformeerd (CG 3 p.12). Aangezien de aanhoudende dreiging van deze twee vrienden van uw ex-partner voor u de concrete aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch minstens ernstige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen. Uw gebrek aan kennis raakt dan ook aan de kern van uw asielrelaas.

Tot slot is het uiterst opmerkelijk dat u na de aanranding door de twee vrienden van uw ex in Yerevan naar het huis van uw zus en neef vluchtte. Dit was immers het enige van alle adressen waar u de jaren voordien had verbleven, dat met zekerheid gekend was door uw ex-partner : hij zou op dit adres aan de deur gestaan hebben om u te komen terughalen na de dood van uw tante. Gelet op het feit dat u de jaren voordien op diverse adressen zou verbleven hebben bij familie en vrienden, waar zich nooit problemen hadden voorgedaan, is de keuze voor het huis van uw zus in Charentsavan geheel onlogisch.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Verzoekster voert bovendien niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motieven:

“U legt in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming geen énkél origineel stuk voor en legt van de kern van uw asielrelaas zelfs geen begin van bewijs neer. Geen enkel facet van uw asielrelaas werd gestaafd met enig origineel document: noch van uw identiteit (u legt slechts een scan voor van een geboorteakte en een scan van een middelbare schoolattest), noch van uw huwelijk (u legt slechts enkele foto's voor in slechte kwaliteit), noch van de identiteit van uw echtgenoot, noch van uw verblijf in de Russische Federatie (u legt slechts scans voor van een medische verzekering en een medisch attest van een ziekenhuisopname), noch van uw terugkeer naar Armenië, noch van uw opleiding tot kapster of uw werk als kapster, noch van de dood van uw tante, noch van de problemen met uw ex en diens vrienden, noch van de klacht die u tegen hen zou hebben ingediend bij de politie, noch van uw reisweg. De documenten die u wél voorlegt in het kader van uw asielaanvraag zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De kleurencans van uw geboorteakte en schooldocumenten bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die op zich niet betwist worden. Ook de kleurencans van een (ziekte-)verzekering in de Russische Federatie en van twee medische attesten van een Russische ziekenhuis kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Dat u gedurende een bepaalde periode in de Russische Federatie verbleven heeft wordt op zich niet betwist, doch u legt geen aannemelijke verklaringen af over wanneer en hoelang dit precies zou zijn geweest of in welke omstandigheden u er verbleef (zie supra). Dat u in 2010 een miskraam had wordt evenmin betwist, al werd vastgesteld dat u geen aannemelijke verklaringen aflegde over de context waarin deze gebeurtenis plaatsvond (zie supra).

(...)

Hetzelfde geldt voor de opmerkingen die u na het gehoor nog overmaakte. Hierin weest u erop dat de tolk verkeerd zou vertaald hebben, en vraagt u meer tijd ‘om alles te plannen, in te vullen en terug te sturen’. Ook zouden de stiltes die vermeld werden in het gehoorverslag niet aan u gelegen hebben, maar wel aan het feit dat de tolk niet correct vertaald zou hebben waardoor u verward raakte. Tot slot verwijst u zelf opnieuw naar uw psy-problemen door te wijzen op het feit dat u op uw ademhaling moest letten en tegelijk op de vragen moest antwoorden, wat voor u moeilijk bleek. U maakt een opsomming van 19 vragen uit het gehoorverslag die volgens u verkeerd zouden zijn vertaald, echter zonder te verduidelijken wat er dan zou zijn verkeerd vertaald, noch wat dan wel uw antwoorden op deze vragen zouden (moeten) geweest zijn.

Er moet worden opgemerkt dat het gehoor telkens plaatsvond met dezelfde vrouwelijke tolk, die strikt neutraal is en perfect het Nederlands en Armeens beheerst. Tijdens de opeenvolgende gehoren meldde u op geen enkel ogenblik dat er zich een probleem voordeed met de tolk, noch dat u in de war zou zijn gebracht door de vragen die u gesteld werden (Er werd u nochtans uitdrukkelijk gevraagd eventuele problemen of onduidelijkheden meteen te melden CG 1 p.2). Ook wanneer u aan het einde van het derde gehoor werd bevraagd over het verloop van het gehoor, met de kans om zelf nog iets toe te voegen, maakte u op geen enkele manier melding van problemen tijdens het bewuste gehoor (CG 3 p.15). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens geenszins dat de stiltes tijdens het gehoor te wijten zouden kunnen zijn aan een ‘verwarde’ staat van de verzoeker (zie ondermeer opmerking PO, CG 3 p.15).

Er dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier uitwerkt of verduidelijkt op welke manier de tolk verkeerd of onvolledig zou vertaald hebben, en wat dan wel de correcte antwoorden zouden zijn op de vragen waarvan u vindt dat ze verkeerd vertaald werden. Dat u "meer tijd" vraagt om schriftelijk te antwoorden op de vragen (die u nochtans middels het toegestuurd gehoorverslag reeds ter beschikking had), is buiten proportie, daar u reeds 8 werkdagen de tijd heeft gehad om opmerkingen of toevoegingen te doen na betekening van het gehoorverslag. Er moet besloten worden dat het CGVS u verregaand is tegemoet gekomen en u voldoende kansen heeft gehad om uw rechten te doen gelden, maar u in belangrijke mate heeft verzaakt heeft aan uw plicht tot medewerking."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet concreet weerlegt of betwist, blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende problemen en vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de hoger aangevoerde en besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont gelet op deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst voor het overige weliswaar naar artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch zij toont op generlei wijze aan dat of waarom de situatie in haar land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in dit artikel. Evenmin reikt zij in dit kader enig begin van informatie aan. Het administratief dossier bevat ook geen informatie waaruit het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voornoemd wetsartikel kan blijken. Derhalve toont verzoekster niet aan dat zij op grond van dit wetsartikel in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT